

for stor Fordring til ham, at han da burde have gjort sig noie bekendt med, hvad der gik forud for den Lov, som tidligere fastsatte Contoirholds-godtgjørelsen for de nævnte Embeder, nemlig Loven af 12te Marts 1864. Det var ganske rigtigt, hvad han anførte, at naar man efterseer, hvad der i den Liste, som i sin Tid var vedhæftet Udkastet til Loven af 19de Februar 1861, var opgivet med Hensyn til Arealudstrækningen og Folkemængden i den paagjældende Jurisdiction, da vil dette findes at være dybt under det Rigtige, uden at jeg kan sige, hvorfra denne ikke rigtige Angivelse i sin Tid er kommen ind i den nævnte Liste, om det er skeet ved en Feilskrivning, eller paa hvilken anden Maade. Men, hvad jeg vil gjøre gjældende imod den ærede Rigsdagsmand, det er, at der ikke fra Thingets Side eller fra Ministeriets Side i sin Tid har fundet nogen stor, colosal Misforstaelse. Sted ved at fastsætte Contoirholdsvederlaget for det paagjældende Embede, saaledes som det skete ved Loven af 12te Marts 1864 — thi det maa være den, som det ærede Medlem sigtede til, da det er den eneste, som har ordnet Forholdet med Hensyn til Contoirholdsvederlaget i Svendborg og Sunds og Gudme Herreder. Havde den ærede Rigsdagsmand seet hen til, hvad der var gaaet forud for den nævnte Lov, og hvad der navnlig stod i Notterne til Forslaget til samme, saa vilde han have fundet, at den daværende Justitsminister foreslog Godtgjørelsen — jeg skulde feile meget, om det ikke var — til 709 Rd., grundet paa de, overeensstemmende med Forskrifterne i Loven af 19de Februar 1861, for de fem sidste Aar, nemlig 1858—62, meddeelte Dplysninger om, hvad Contoirudgifterne etc. havde udgjort, hvoraf det navnlig fremgik, at et Middeltal ledede til, at Lønningerne maatte fastsættes til 428 Rd. Vederlaget blev altsaa fastsat efter Gjennemsnitsbeløbet for de 5 Aar, for hvilke den da i Embedet under Vacancen Constituerede havde meddeelt Dplysninger. Det var altsaa under ingen Omstændigheder de omtalte feilagtige Angivelser af Arealindholdet og Folkemængden, der fik nogen bestemmende Indflydelse, idet den daværende Justitsminister holdt sig til,

hvad Loven havde fastsat om at tage Hensyn til Gjennemsnitsbeløbet af de tidligere Udgifter. Han behøvede ikke at tage Hensyn til, om den nævnte Jurisdiction's Folkemængde osv. overstred Folkemængden osv. for andre Jurisdictioners Vedkommende, thi han havde en lovbestemt Regel at følge, nemlig den, at Udgiften ikke maatte overstige Gjennemsnitsbeløbet for de 5 sidste Aar. Den store, colossale Misforstaelse kommer altsaa, mine Herre, til at opløse sig i, at Justitsministeren ved i sin Tid, i 1863, at forelægge Forslaget til Loven af 12te Marts 1864 har handlet fuldstændig correct og i Overeensstemmelse med Loven af 19de Februar 1861. Jeg skal ikke iøvrigt i nogen stor Detail gaae ind paa, hvad den ærede Rigsdagsmand anførte; det er Noget, som Ordføreren vil gjøre. Men jeg følte mig særlig kaldet til at imødegaae, hvad han betegnede som en saa colossal Misforstaelse, fordi jeg var den Justitsminister, som forelagde Forslaget til Loven af 12te Marts 1864, og fordi jeg turde forudsætte, at Forholdene med Hensyn til samme i alt Sald stode meget klarere for mig, end de vilde kunne staae for den ærede Ordfører, der vistnok ligesaa lidt som jeg har havt den mindste Anelse om, at det ærede Medlem idag skulde ville reise en saadan Indvending som den, han har reist med Hensyn til Loven af 12te Marts 1864. Der var iøvrigt Meget i hans Foredrag, som kunde fremkalde meget grundede Bemærkninger fra Medlemmer af Udvalget, og navnlig vil jeg dertil henregne hans, ganske vist særdeles mildt talt, forunderlige Angreb paa det Princip fra Udvalgets Side ikke at forhøje de Beløb, som Justitsministeren foreslaaer som Contoirholdsvederlag. De Bemærkninger, hvormed han ledsagede dette Angreb, skal jeg dog ikke nærmere berøre, men kun sige, at det er et Princip, som Udvalget stadig følger, et Princip, som jeg antager er fuldstændig retfærdiggjort ved hele den Stilling, som Udvalget har at indtage ligeoverfor Thinget og ligeoverfor Ministeren, hvis Sag det naturligvis er under Overveielse af alle Omstændigheder at kræve et saa stort Beløb, som er nødvendigt for Embederne.